το αντιδοτο

ΟΙ ΗΡΩΕΣ (V τελευταίο)

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΙΜΑΡΗΣ (ΙΙ)

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (ΙΙΙ)

ΤΕΥΧΟΣ 7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΕΥΧΟΥΣ ΑΡ. 7

το αντίδοτο

MISHIMA
ΠΛΑΤΩΝ ο φύλαξ της Ζωής
THULE: Οι πρόδρομοι
ΜΙΑ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗΝ ΜΑΔΡΙΤΗ

ΤΕΥΧΟΣ 8

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ
(Μηνιαίο ανένταχτο περιοδικό)
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
Γιάννης Σορώτος
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Αθανάσιος Γιαλαμάς
Συντάσσεται υπό Επιτροπής
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:
Τ.Θ. 30205 - 100 33 ΑΘΗΝΑ

Τιμή τεύχους: Δρχ. 100

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕ

ΑΠΟ ΤΟ 1977 μέχρι
ρους «πρωταγωνισ
στική ζωή να παρα
εθνικιστές, μιλώντ
διάφορες ουτοπίε
σχολων, κομπλεξικ
ριβιστών, οδήγησα
νια πίσω.
Άλλοτε κάνοντα
κάνοντας βήματα «
Σήμερα, όχι μόνο
πόλοιπη Ελλάδα υ
οργανώσεις...
Θα θέλαμε φυσικ
λων των οργανώσε
δημιουργήσουν ένα
κό Κίνημα.
Αλλά αυτό ίσως
πρόκειται να πραγμ
Ο ελληνικός λαός
για να δεχθεί τον Ε

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΕΟ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΑΠΟ ΤΟ 1977 μέχρι τώρα, είδαμε τους διάφορους «πρωταγωνιστές» στην πολιτική εθνικιστική ζωή να παρασύρουν τους επαναστάτες εθνικιστές, μιλώντας για επανάσταση... Οι διάφορες ουτοπίες και τα όνειρα των αργόσχολων, κομπλεξικών, επαγγελματιών και αρριβιστών, οδήγησαν το κίνημά μας πολλά χρόνια πίσω.

Άλλοτε κάνοντας σημειωτόν και άλλοτε κάνοντας βήματα «τακτικής» προς τα πίσω.

Σήμερα, όχι μόνο στην Αθήνα μα και στην υπόλοιπη Ελλάδα υπάρχουν πολλές ομάδες, οργανώσεις...

Θα θέλαμε φυσικά να δούμε το κλείσιμο όλων των οργανώσεων και όλοι μαζί αυτοί να δημιουργήσουν ένα Εθνικιστικό Επαναστατικό Κίνημα.

Αλλά αυτό ίσως είναι ένα όνειρο που δεν πρόκειται να πραγματοποιηθεί ποτέ.

Ο ελληνικός λαός δεν είναι ακόμα «ώριμος» για να δεχθεί τον Εθνικισμό.

Όσο υπάρχουν περιοχές της χώρας μας, που τα παιδιά των περιοχών αυτών για να πάνε στο σχολείο περπατούν αρκετά χιλιόμετρα με τα πόδια.

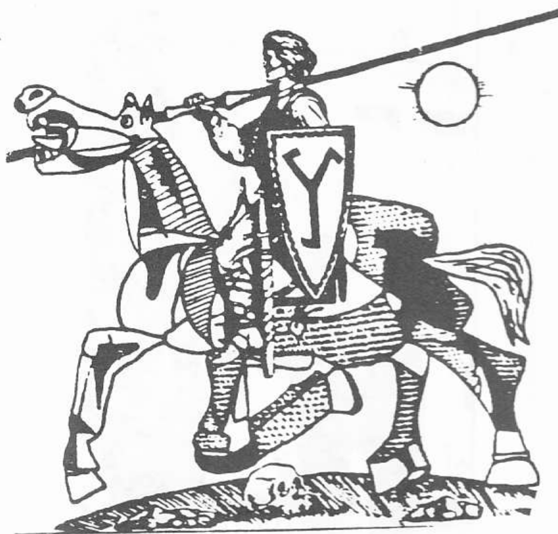
Όσο υπάρχουν ελληνικές επαρχίες που δεν ξέρουν τι θα πει ιατρική περίθαλψη. Όσο υπάρχουν Έλληνες που δεν ξέρουν να χρησιμοποιήσουν το ...χαρτί τουαλέτας, για ποια επανάσταση μας μιλάτε.

Πρώτα πρέπει να ξυπνήσει ο ελληνικός λαός.

Μετά κύριοι να είστε σίγουροι ότι δεν θα έχει ανάγκη από προστάτες ή αρχηγούς.

Μόνες τους οι λαϊκές μάζες θα κατεβούν στο πεζοδρόμιο.

Το ελληνικό ταμπεραμέντο και η ψυχολογία του Έλληνα είναι τελείως διαφορετική από τους Ευρωπαίους. Όσο και αν θέλουν μερικοί να τους εντάξουν σε οργανώσεις, πολιτικές κινήσεις κλπ. μια μερίδα μόνο του λαού θα τους ακολουθήσει. Και εμείς που πέρασε ο καιρός ποι πιστεύαμε στην «ελίτ» ξέρουμε ότι μόνο οι

λαϊκές μάζες όταν ξεσηκωθούν μπορούν να α-ανατρέψουν το σύστημα.

Και τότε να είστε βέβαιοι, ούτε τα άρματα μάχης, ούτε οι κομισάριοι με τις τραγιάσκες και τα κόκκινα περιβραχιόνια μπορούν να τους σταματήσουν.

Ας μην κοροϊδευόμαστε με ουτοπίες, με άσπρα άλογα και Παλαιολόγους.

Όταν λοιπόν ο Έλληνας θα αποκτήσει ανώτερα αισθήματα, όταν θα είναι πνευματικά ολοκληρωμένος άνθρωπος, τότε να είστε σίγουροι ότι τίποτα δεν μπορεί να τον σταματήσει.

Αν περιμένουμε κάτι από τους στρατιωτικούς τότε είμαστε γελασμένοι.

Μόλις οι κεφαλαιοκράτες διαπιστώσουν πως το ποτήρι της υπομονής ξεχείλισε και οι εθνικολαϊκές μάζες ετοιμάζουν να ανατρέψουν τον αντιλαϊκό πλουτοδημοκρατισμό, τότε αναθέτουν όλη την εξουσία σ' ένα πρόσωπο που το ελέγχουν και τους είναι πιστό. Έτσι γεννιέται η δικτατορία. Στην δικτατορία αλλάζει μόνο το σχήμα της κρατικής διοικήσεως, δεν έχουμε καμιά αλλαγή, ούτε κοινωνική, ούτε οικονομική, εφ' όσον τα χρηματιστήρια διατηρούν την θέση τους και εξακολουθούν να είναι πιο δυνατά, γιατί τώρα προστατεύονται από ένα κράτος πολύ πιο ισχυρό απ' ό,τι ήταν το κοινοβουλευτικό. Γι' αυτό δεν πρέπει να συγχέουμε τους πατριώτες με τους εθνικιστές.

Πατριώτης είναι και ο Ανδρέας και ο Μητσοτάκης... Εθνικιστές όμως όχι.

Ας μην παρασυρόμαστε από τις παιδικές ασθένειες του εθνικισμού που είναι ο σωβινισμός και ο ιμπεριαλισμός.

Ας προσπαθήσουμε όσο μπορούμε και εάν μπορούμε να διατηρήσουμε τα ψυχοσωματικά χαρακτηριστικά μας, αλλοιώς πολύ γρηγορότερα θα γίνουμε και εμείς ανάμνηση όπως άλλες φυλές.

Γιατί Φυλή ανίκανη να δημιουργήσει, δεν είναι ανίκανη να ζήσει, είναι φυλή που δεν δικαιούται να ζήσει.

Μην περιμένετε να μας βοηθήσουν Άγγλοι, Γάλλοι, Ιταλοί...

Ας αγωνιστούμε μόνοι μας για να ανέβει το πνευματικό επίπεδο του λαού μας και ας αφήσουμε τους Σουηδούς να βγάζουν τα κέρατά τους.

Ο αγώνας μας είναι αγώνας για Εθνική Ανεξαρτησία και για κοινωνική δικαιοσύνη. Όλα τα άλλα είναι όνειρα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΔΗΜ. ΣΠΥΡΙΔΗΣ

Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΒΑΪΜΑΡΗΣ (ΙΙ)
(14 χρόνια αγωνίας)

Του Θεόδωρου Βασιλείου

III

Η ΑΝΑΚΗΡΥΞΗ της Πρώτης Γερμανικής Αβασίλευτης Δημοκρατίας παρουσιάζεται ακόμα και σήμερα με μια υπερβολικά ωραιοποιημένη και ρομαντική διάθεση. Αν σταθούμε στις «αναμνήσεις» του πρωταγωνιστή αυτής της ανακήρυξης, που ήταν ταυτόχρονα και ηγετική φυσιογνωμία του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της πλειοψηφίας (MSPD) έχουμε αμέσως το παρακάτω σκηνικό.

Ο Μαξ της Βάδης ανακοινώνει αυθαίρετα την παραίτηση του Κάιζερ, παραδίδει την εξουσία στους Σοσιαλδημοκράτες της πλειοψηφίας και παραιτείται με τη σειρά του. Ο λαός που αγνοεί τις τελευταίες πολιτικές εξελίξεις έχει ξεχυθεί στους δρόμους του Βερολίνου με κόκκινες σημαίες κραυγάζοντας ενάντια στον Κάιζερ και υπέρ της επανάστασης. Η μεγάλη Καίνινγκπλατς είναι κατάμεστη από ένα εξαγριωμένο πλήθος που υψώνει απειλητικά τις γροθιές προς την διεύθυνση του Ράιχσταγκ.

Μέσα στο ίδιο το Ράιχσταγκ όπου οι βουλευτές του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της πλειοψηφίας συνεδριάζουν αδιάκοπα, γυροφέρνουν οπλισμένοι και απειλητικοί επαναστατημένοι ναύτες και εργάτες. Σ' αυτή την τόσο κρίσιμη στιγμή ο Φιλίπ Σάιντεμαν, με δική του πρωτοβουλία και δίχως να ρωτήσει κανένα εμφανίζεται σ' ένα παράθυρο της Καγκελλαρίας που έβλεπε στην πλημμυρισμένη από τα επαναστατημένα πλήθη Καίνινγκπλατς και φωνάζει: «Ζήτω η Δημοκρατία».

Αυτή η μαγική φράση ήταν αρκετή για να εκτονώσει τον επαναστατικό πυρετό. Οι μάζες ξέχασαν την επανάσταση και τις ριζοσπαστικές διεκδικήσεις τους και άρχισαν να ζητωκραυγάζουν υπέρ της Δημοκρατίας. Αυτή η αφελέστατη παρουσίαση των γεγονότων από τον Σάιντεμαν διαψεύδεται κατηγορηματικά από την αφήγηση ενός αυτόπτη μάρτυρα, του Ρίχαρντ Μύλλερ Φούλντα. Σύμφωνα με την αφήγηση αυτή το σκηνικό είναι τελείως διαφορετικό.

Στους δρόμους το πλήθος είναι μάλλον συνηθισμένο. Οι άνθρωποι μοιάζουν να κάνουν τον απογευματινό τους περίπατο παρά δυναμική πορεία προς το Ράιχσταγκ. Στην Καίνινγκπλατς το πλήθος σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να χαρακτηριστεί: «αναρίθμητο». Σε κάποιο εξώστη ο Σάιντεμαν, ο Μύλλερ Φούλντα και ένας υπάλληλος των ταχυδρομείων χάζευαν αδιάφορα τον κόσμο που πηγαινοερχόταν στην πλατεία.

Πού και πού ο Σάιντεμαν έκανε νεύματα χαιρετισμού προς τον κόσμο που με την σειρά του τον αντιχαιρετούσε με σποραδικές κραυγές ή χειροκροτήματα. Τελείως ξαφνικά ο Σάιντεμαν σηκώθηκε όρθιος, πήδησε πάνω στην καρέκλα του, ψέλισε κάποιες φράσεις που ο Ρίχαρντ Μύλλερ Φούλντα βρήκε «ακατανόητες», κατέληξε με ένα «Ζήτω η Δημοκρατία» και κατέβηκε βιαστικά από την καρέκλα του.

Η αντίδραση του κόσμου, στην περίπτωση που ειχε αντιληφθεί το επεισόδιο, ήταν μάλλον υποτονική.

Έστω και κάτω από τις συνθήκες αυτές, η ανακήρυξη της Δημοκρατίας από τον Σάιντεμαν προηγείται κατά δύο ώρες εκείνης που θα εξαγγείλει ο Καρλ Λίμπνεχτ, ένας από τους κύριους εκπροσώπους των Σπαρτακιστών.

Οι Σπαρτακιστές, ανήσυχα παιδιά της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας, είναι οι μόνοι που ξέρουν τι ακριβώς θέλουν. Γι' αυτούς η μεταβίβαση των εξουσιών από την τελευταία

αυτοκρατορική κυβέρνηση στο MSPD είναι γράμμα νεκρό. Σκοπός τους είναι η εγκαθίδρυση μιας Λαϊκής Δημοκρατίας που να στηρίζεται στα επαναστατικά στρατιωτικά και εργατικά συμβούλια. Το μέσον είναι η προλεταριακή ενότητα. Αυτό με πολιτικούς όρους μεταφράζεται σε κυβέρνηση συνασπισμού των δύο κομμάτων που πριν από το 1917 συνέθεταν το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα (SPD).

Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της πλειοψηφίας έχει χάσει από καιρό τον επαναστατικό χαρακτήρα του. Ο ίδιος ο 'Εμπερτ δηλώνει δημόσια ότι μισεί την βία σαν την αμαρτία. Με πρόσφατα ακόμη τα γεγονότα στην γειτονική Ρωσία τρέμει στην σκέψη μήπως μια συνεργασία με το USPD τον μετατρέψει σε γερμανό Κερένσκυ.

Στην κρίσιμη αυτή στιγμή των μεγάλων αποφάσεων το κόμμα που ιστορικά θα έπρεπε να κάνει την Γερμανική επανάσταση υποχρεώνεται τώρα να παίζει τον ρόλο του υπερασπιστή της τάξεως. Ο 'Εμπερτ προτιμά χίλιες φορές μια συμμαχία με τις συντηρητικές πολιτικές δυνάμεις παρά με τους επαναστάτες του USPD (Ανεξάρτητο Σοσιαλδημοκρατικό Γερμανικό Κόμμα). Είναι όμως υποχρεωμένος να προχωρεί με προσεκτικά βήματα σ' ένα παιχνίδι επικίνδυνων πολιτικών ισορροπιών. Από την μια υπόσχεται στον στρατό ότι θα ξαναδώσει στη χώρα ηρεμία και κοινωνική γαλήνη, από την άλλη δε δέχεται μια κυβέρνηση συνασπισμού με το USPD που ελέγχει σχεδόν ολοκληρωτικά τα επαναστατικά συμβούλια των στρατιωτών και των εργατών.

Το USPD πέφτει στην παγίδα της συγκυβέρνησης με ίσους όρους και με την σειρά τους τα συμβούλια των εργατών και των στρατιωτών αναγνωρίζουν την κυβέρνηση 'Εμπερτ σαν την νόμιμη κυβέρνηση της χώρας. Στην πρώτη αυτή Κυβέρνηση από πλευράς MSPD συμμετέχουν ο 'Εμπερτ, ο Σάιντεμαν και ο Λάντσμπεργκ, από πλευράς δε USPD ο Χάαζε, ο Ντίτμαν και ο Μπαρτ.

Απο τη μεριά του ο στρατός, που δεν μπορεί να ανεχθεί την διαιώνιση του επαναστατικού κλίματος, πιέζει τον 'Εμπερτ να ξεκαθαρίσει την κατάσταση.

Με την σειρά του ο 'Εμπερτ που έχει ήδη κάνει τις πολιτικές επιλογές του αναζητά την κατάλληλη ευκαιρία να ξεμπερδεύει με τους επικίνδυνους και απαιτητικούς εταίρους του στην εξουσία.

Αυτή η ευκαιρία δίνεται τον Δεκέμβριο κατά την διάρκεια του πρώτου συνεδρίου των Σοβιέτ της Γερμανίας στο Βερολίνο.

Στις 23 μια μεραρχία του λαϊκού ναυτικού σε μια ανώφελη επίδειξη ισχύος καταλαμβάνει την Βίλχελμστράσσε και εισβάλλει στην Καγκελλαρία.

Ο 'Εμπερτ ζητά αμέσως την επέμβαση του στρατού.

Το USPD κάνει το τραγικό λάθος να αποσύρει τους υπουργούς του από την κυβέρνηση σε ένδειξη διαμαρτυρίας. Ο 'Εμπερτ δίχως χρονοτριβή προωθεί στην κυβέρνηση δύο ακόμη δικούς του. Τον Νόσκε και τον Βίσσελ.

Η εκλογή του Νόσκε σαν υπουργού Αμύνης δείχνει φανερά ότι το ξεκαθάρισμα των λογαριασμών δεν πρόκειται να είναι ανάιμακτο. Ο Νόσκε, πρώην χασάπης, έχει δώσει πειστικά δείγματα γραφής για τον τρόπο με τον οποίο αντιλαμβάνεται την καταστολή των ταραχών. Τα γεγονότα του Κιέλου είναι ακόμα πολύ πρόσφατα.

Πραγματικά, για μια ακόμα φορά ο Νόσκε κάνει έκκληση στους παλαιούς αξιωματικούς και τους εθελοντές του φον Λούτβιτς. Οι ψευδαισθήσεις των Σπαρτακιστών πνίγονται σ' ένα λουτρό αίματος μεταξύ 10 και 17 Ιανουαρίου. Οι ιστορικοί ηγέτες του σπαρτακιστικού κινήματος Καρλ Λίμπνεχτ και Ρόζα Λούξενμπουργκ συλλαμβάνονται και δολοφονούνται.

Με τον τρόπο αυτό ανοίγει ο δρόμος των εκλογών για την ανάδειξη Συνταγματικής Συνέλευσης που πρόκειται να συνέλθει στη στη Βαϊμάρη. Αυτές οι εκλογές πραγματοποιούνται στις 19 Ιανουαρίου. Το εκλογικό σύστημα είναι η απλή αναλογική. Η συμμετοχή των γυναικών για πρώτη φορά, ανεβάζει τον αριθμό των ψηφοφόρων σε 30.000.000.

Το MSPD συγκεντρώνει 11.500.000 ψήφους. Είναι το πρώτο σε δύναμη κόμμα της Γερμανίας, αλλά όχι αυτοδύναμο.

Με αισθητή διαφορά ακολουθεί το ΖΕ-

NTROYM και σε α
ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ.
Το USPD με 2.
μπτο.
Στις 11 Φεβρου
προσωρινός Πρό
την θέση του στην
ο Φιλίπ Σάιντεμαν
μια συνεργασία
ZENTRUM δηλαδ
παρά με τους παλ
ξάρτητου Σοσια
(USPD).
Στις 22 Ιουνίου
τών κάνει δεκτό τ
Στις 31 Ιουλίου
κολουθεί να συνε
με ψήφους 262 υπ
Γερμανικό Σύνταγ
Το Σύνταγμα τ
κοινοβουλευτικό
κρίσης θα μπορού
κτων εξουσιών π
Δημοκρατίας.
Ο Καγκελλάριος
Πρόεδρο της Δημ
θυνος απέναντι σ
Το αδύνατο ση
Βαϊμάρης ήταν ασ
ραχωρούσε στον
σχεδόν δικτατορικ
άρθρο 48 προέβλε
ένα Land δεν τηρε
πιβάλλονται από
μους, ο Πρόεδρος
στην τάξη με την β
μεων.
Στην περίπτωση
πειλής της δημόσ
το δικαίωμα να πά
την αποκατάστασ
επικαλεσθεί τη βο
σκοπό αυτό, ο Πρό
το σύνολο ή ένα μ
των των πολιτών,
114, 115, 117, 118,

NTROYM και σε απόσταση πνοής από αυτό, οι ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ.

Το USPD με 2.300.000 ψήφους έρχεταl πέμπτο.

Στις 11 Φεβρουαρίου ο Έμπερτ εκλέγεται προσωρινός Πρόεδρος της Δημοκρατίας και την θέση του στην Καγκελλαρία καταλαμβάνει ο Φιλίπ Σάιντεμαν, που προτιμά χίλιες φορές μια συνεργασία με τους Δημοκράτες και το ZENTRUM δηλαδή με κόμματα συντηρητικά παρά με τους παλαιούς συντρόφους του Ανεξάρτητου Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος (USPD).

Στις 22 Ιουνίου η πλειοψηφία των βουλευτών κάνει δεκτό το τελεσίγραφο των νικητών.

Στις 31 Ιουλίου η Εθνοσυνέλευση που εξακολουθεί να συνεδριάζει στη Βαϊμάρη ψηφίζει με ψήφους 262 υπέρ και 75 κατά το καινούργιο Γερμανικό Σύνταγμα.

Το Σύνταγμα της Βαϊμάρης πρόβλεπε ένα κοινοβουλευτικό σύστημα που σε στιγμές κρίσης θα μπορούσε να κάνει χρήση των έκτακτων εξουσιών που διέθετε ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Ο Καγκελλάριος βέβαια ονομαζόταν από τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, αλλά ήταν υπεύθυνος απέναντι στη Βουλή, το Ράιχσταγκ.

Το αδύνατο σημείο του Συντάγματος της Βαϊμάρης ήταν ασφαλώς το άρθρο 48 που παραχωρούσε στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας, σχεδόν δικτατορικές εξουσίες. Πραγματικά το άρθρο 48 προέβλεπε κατηγορηματικά: «Όταν ένα Land δεν τηρεί τις υποχρεώσεις του που επιβάλλονται από το Σύνταγμα και τους Νόμους, ο Πρόεδρος μπορεί να το επαναφέρει στην τάξη με την βοήθεια των Ενόπλων Δυνάμεων.

Στην περίπτωση σοβαρής διαταραχής ή απειλής της δημόσιας τάξης, ο Πρόεδρος έχει το δικαίωμα να πάρει κάθε αναγκαίο μέτρο για την αποκατάστασή της· κι αν είναι αναγκαίο να επικαλεσθεί τη βοήθεια του στρατού. Για τον σκοπό αυτό, ο Πρόεδρος μπορεί να αναστείλει το σύνολο ή ένα μέρος των κύριων δικαιωμάτων των πολιτών, που ορίζονται από τα άρθρα 114, 115, 117, 118, 123, 124, 153».

Πριν ακόμα υπογραφεί η Συνθήκη των Βερσαλλιών και πριν συνέλθει στη Βαϊμάρη η Συνταγματική Συνέλευση, στις 18 Δεκεμβρίου 1918, ο μεγάλος γερμανός φιλόσοφος και διανοητής Όσβαλντ Σπένγκλερ έγραφε στον φίλο του Χανς Κλέρενς τα παρακάτω προφητικά λόγια:

«Από τώρα προβλέπω ότι το παλαιό πρωσσικό Κράτος με τα ανεξάντλητα αποθέματα ενέργειας, πειθαρχίας και οργάνωσης θα ξανακερδίσει τον έλεγχο· η αξιολογότερη μερίδα της εργατικής τάξης θα μπει κάτω από τις διαταγές του για να πολεμήσει ενάντια στην αναρχία που προκάλεσε η συμμαχία ανάμεσα στον Σπαρτακισμό, στον εβραϊκής έμπνευσης ριζοσπαστισμό, στους δογματικούς, στους εκμεταλλευτές και στους διανοούμενους του κακού καιρού».

Η γέννηση μιας Δημοκρατίας μέσα από μια στρατιωτική καταστροφή δεν είναι ασφαλώς ένα παράδοξο γεγονός. Και η III Γαλλική Δημοκρατία είχε γεννηθεί μέσα από μια στρατιωτική καταστροφή αλλά το πνεύμα και οι όροι της συνθήκης των Βερσαλλιών ήταν πολύ διαφορετικοί από εκείνους της συνθήκης της Φραγκφούρτης. Πραγματικά το Dictat των Βερσαλλιών όχι μόνο πρόβλεπε δυσβάστακτους όρους (προσαρτήσεις, πολεμικές αποζημιώσεις) αλλά προχωρούσε σε μια διπλή «αποκήρυξη» του νικημένου Έθνους. Η Γερμανία δεν αντιμετωπίστηκε με τον γνωστό ιπποτικό τρόπο που αντιμετωπίστηκαν τα νικημένα Έθνη τους προηγούμενους αιώνες και απογυμνώθηκε από το δικαίωμα να διαπραγματευτεί τους όρους της ειρήνης. Ενώ σαν παράδειγμα ο Ταλλεϋράνδος, εκπρόσωπος ενός νικημένου Έθνους μπορούσε με κάθε άνεση να συμμετάσχει στο διπλωματικό παιχνίδι τόσο στα 1814 όσο και στα 1815, οι εκπρόσωποι της νικημένης Γερμανίας, υποχρεώνονταν δίχως καμιά δυνατότητα επιλογής να παραδεχτούν δημόσια όχι μόνο την άνευ όρων συνθηκολόγηση αλλά και την αμφισβητήσιμη αποκλειστική ευθύνη του πολέμου.

Στα μάτια των Διανοουμένων όπως και στα μάτια του λαού το νέο καθεστώς ταυτίζεται με την εικόνα της Εθνικής Καταστροφής. Ο γερμανικός λαός που για 100 χρόνια δεν είχε γνωρίσει στρατιωτική ήττα κοιτάζει γύρω του και δεν καταλαβαίνει.

Ένα βασανιστικό ερώτημα γεννιέται: Wie konnte es geschehen? Η βαρειά κατηγορία του Στρατάρχη φον Χίντενμπουργκ ότι ο γερμανικός στρατός «μαχαιρώθηκε πισώπλατα», (ist von hintern erdolcht worden) για κατηγορία τρομερή που κανείς δεν διαψεύδει, δηλητηριάζει την ανοχή του λαού για την καινούργια κατάσταση.

(ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)

ΟΙ ΕΧΘΡΟ
τερικούς
χθροί - τ
και υπερ
νται σε μ
λήσεως ε
την σειρά
στο έπακ
Το Έθ
τής της δ
μας εχθρ
διαθέσε
σε διχόν
που εξα
στείρες
που είτε
γουν στ
βώς αντ
χή του ε
Η κατ
των εξω
των Ασι
πιδιώκο
βάρος τ
Οι Σλ
Εβραίω
δονικό
ξάρτητ
Οι Βο
γήσουν
κυβέρν
ταμού
να στη
νοί φίλ
πογρα
μα αφε
ξίες το
να στα
κιστές
ολόκλ

ΠΟΙΟΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ ΜΑΣ

ΟΙ ΕΧΘΡΟΙ κάθε Έθνους διακρίνονται σε εσωτερικούς και εξωτερικούς. Οι εσωτερικοί εχθροί - τις περισσότερες φορές ευηπόληπτα και υπερ'άνω κάθε υποψίας άτομα - επιδίδονται σε μία συστηματική υπονόμευση της θελήσεως ενός Έθνους, οι εξωτερικοί εχθροί με την σειρά τους επιχειρούν να εκμεταλλευτούν στο έπακρο παρόμοια αδυναμία.

Το Έθνος μας ζει από αιώνες στην σκιά αυτής της διπλής απειλής. Ο κύριος εσωτερικός μας εχθρός είναι ένα σύμπλεγμα αρχών και διαθέσεων που ο Εθνικός μας ποιητής ονόμασε διχόνοια, μια ενδημική εθνική αρρώστεια που εξαντλεί το δυναμικό του λαού μας σε στείρες δημαγωγικοπολιτικές παραθέσεις, που είτε αρχίζουν από τη Βουλή και καταλήγουν στο πεζοδρόμιο, είτε ακολουθούν ακριβώς αντίθετη πορεία, υπονομεύουν την συνοχή του εσωτερικού μετώπου.

Η κατάσταση αυτή μεγαλώνει την αυθάδεια των εξωτερικών μας εχθρών, των Μογγόλων, των Ασιατών και των Ευρωπαίων ακόμα που επιδιώκουν την προέκταση των κρατών τους εις βάρος του Ελληνικού χώρου.

Οι Σλάβοι με την βοήθεια του Πάπα και των Εβραίων προσπαθούν ν' αναστήσουν το μακεδονικό ζήτημα και τυπώνουν χάρτες της ανεξάρτητης ...Μακεδονίας.

Οι Βούλγαροι, αφού κατάφεραν να δημιουργήσουν με την γνωστή ανοχή της ελληνικής κυβέρνησης το πρόβλημα με τα νερά του ποταμού Νέστου, έχουν τα μάτια τους στραμμένα στην Μακεδονία και στην Θράκη. Οι Αλβανοί φίλοι μας κατάφεραν να γίνουν με την υπογραφή της ελληνικής κυβερνήσεως τα νόμιμα αφεντικά της Βορείου Ηπείρου. Οι φιλοδοξίες τους όμως δεν σταματούν ούτε πρόκειται να σταματήσουν εδώ. Ακόμα και οι Ιταλοί Εθνικιστές με τους οποίους μας χωρίζει θάλασσα ολόκληρη ονειρεύονται τα ...Δωδεκάννησα για να μην μιλήσουμε βέβαια ούτε για τους Ρουμάνους που παρουσιάζονται σαν προστάτες και υπερασπιστές των ρουμανικών μειονοτήτων στην Ελλάδα, ούτε για τους Εβραίους που έχουν ανακατευτεί έντονα στο λεγόμενο αυτονομιστικό κίνημα της Κρήτης.

Μπροστά σ' αυτούς τους ορατούς κινδύνους που μας απειλούν, είναι επιτακτική ανάγκη να αποκαταστήσουμε την συνοχή του εσωτερικού μετώπου ουδετεροποιώντας τους εσωτερικούς μας εχθρούς συνειδητούς ή ασυνείδητους.

Όταν σ' αυτή τη Βόρειο Ήπειρο που ξεπουλήσαμε, υπάρχουν Έλληνες που υποφέρουν είναι αδιανόητο να επιτρέπουμε στο έδαφός μας οργανώσεις που έχουν σαν σκοπό να προωθήσουν την ελληνοαλβανική φιλία.

Όταν Γιουγκοσλάβοι και Βούλγαροι - κύρια οι πρώτοι - επιδιώκουν ανοικτά τον ακρωτηριασμό της χώρας με τη δημιουργία του Κράτους της Μακεδονίας, όταν οι Εβραίοι δρουν παρασκηνιακά για να αποσπάσουν την Κρήτη από την μητέρα Ελλάδα εμείς δεν μπορούμε να μείνουμε με τα χέρια σταυρωμένα.

Σαν Εθνικιστές πιστεύουμε ότι η λύση αυτού του προβλήματος θα δοθεί από τον λαό.

Ο λαός και ο στρατός αδελφωμένοι θα κάνουν για μια ακόμη φορά την Πατρίδα μας αγαπητή στους φίλους και τρομερή στους εχθρούς.

Εμπρός λοιπόν. Ο Μαρμαρωμένος Βασιλιάς περιμένει την ώρα που θα συνεχίσει και πάλι την μάχη με τους νέους πιστούς στρατιώτες του.

Φ. Κ.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΒΡΑΪΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ (ΙΙΙ)

του JULIUS EVOLA

Ανατρέχοντας στα πρώτα προκαθολικά σχήματα του Χριστιανισμού βλέπουμε ότι μέσα στην ρωμαϊκή αυτοκρατορία που ήδη εμψυχωνόταν από κάθε είδους νόθες ασιατικοσημιτικές λατρείες, το εβραϊκό πνεύμα τοποθετήθηκε επί κεφαλής μιας μεγάλης εξεγέρσεως της Ανατολής ενάντια στην Δύση, των cûdra ενάντια στους άριους (ârya), της σύμμικτης πνευματικότητας του πελασγικού και προελληνικού Νότου ενάντια στην ουρανική και ολυμπιακή πνευματικότητα ανώτερων κατακτητικών φυλών· σύγκρουση δυνάμεων που επανέλαβε όσα ήδη επαληθεύτηκαν σε μια πιο αρχαία περίοδο κατά τη διάρκεια του πρώτου εποικισμού της Μεσογείου.

Μ' αυτά φτάσαμε σε κάποιο σημείο που μας επιτρέπει να διακρίνουμε όσα υπονομεύουν, κάτω από την άποψη αυτή, τα επιχειρήματα των αντισημιτών. Από την αρχή παραδεχόμαστε πως σχεδόν κανείς δεν έχει την ικανότητα να ανυψωθεί σε παρόμοιους ορίζοντες.

Ο μοναδικός ίσως κάτω από αυτή την άποψη είναι ο Alfred Rosenberg που όμως με τις τελευταίες του τοποθετήσεις, δυναμίτισε σχεδόν ανεπανόρθωτα τη θέση του με κάθε είδους συγχύσεις, και πάνω απ' όλα με ιδεολογίες καθαρότατα ιλλουμινιστικού και φυλετικο-εθνικιστικού χαρακτήρα.

Είναι πραγματικά μεγάλη αφέλεια να προσπαθεί κανείς να δικαιολογήσει την σε θρησκευτικό επίπεδο αντίθεσή του για την εβραϊκή θρησκεία είτε επικαλούμενος επιλεγμένα αποσπάσματα της Αγίας Γραφής μέσα από τα οποία θα έβγαινε το συμπέρασμα ότι ο Εβραϊκός Θεός είναι ένας «ψεύτικος Θεός», ένας Θεός «ανθρωποποιημένος», «επιρρεπής στο λάθος», «ευμετάβλητος», «άσπλαχνος», «άδικος», «δόλιος» κλπ. (εκείνος που εξειδικεύτηκε σ' ένα παρόμοιο j accuse είναι ο Fritsch) είτε

στιγματίζοντας το ένα ή το άλλο αμφίβολης ηθικής επεισόδιο της «Παλαιάς Διαθήκης» (ο Rosenberg φτάνει στο σημείο να χαρακτηρίζει την Βίβλο σαν «μια συλλογή παραμυθιών για εμπόρους αλόγων και λιονταριών»).

Βέβαια μ' έναν Εβραίο - σαν τον Σπινόζα - μπορεί να εντοπιστεί μέσα στην εβραϊκή μυθολογική φαντασία μια κυρίαρχη ευσαρκία και υλιστικότητα. Παρ' όλα αυτά και ανεξάρτητα μ' αυτό πρέπει να μπει το ερώτημα για το πώς θα μπορούσαν να διασωθούν οι καθαρού βορειοάριου κορμού μυθολογίες από τη στιγμή που οι θρησκείες θα έπρεπε να κριθούν μ' αυτά τα στενά δεδομένα;

Επειδή οι κατήγοροι είναι Γερμανοί, τι θα μπορούσαμε να πούμε εξετάζοντας την μυθολογία τους αναφορικά με τη δολιότητα του Odin-Wotan σε σχέση με τις συμφωνίες που είχε κάνει με τους «γίγαντες» για να κτίσουν το Asgard, αναφορικά με την «ηθική» του βασιλιά Gunther που χρησιμοποιεί με τον γνωστό τρόπο του Siegfried για να βιάσει την Brunhild;

Δεν επιτρέπεται να κατεβαίνουμε σε επίπεδο πολεμικής μέσα από φτηνά τεχνάσματα.

Όλα όσα με βάση τα προηγούμενα αναγνωρίσαμε σαν αρνητικά στοιχεία της Εβραϊκής Θρησκευτικότητας δεν πρέπει να μας κάνουν να παραγνωρίσουμε ότι μέσα στην Παλαιά Διαθήκη υπάρχουν στοιχεία και σύμβολα που άσχετα αν έχουν αντιγραφεί από αλλού, διαθέτουν μια μεταφυσική και κατά συνέπεια παγκόσμια αξία.

Για τον Wolf, που ακολουθεί ευδιάκριτα τα ίχνη του Chamberlain είναι ο προκαθολικός Ευαγγελικός Χριστιανισμός που κάτω από την ατομιστική του άποψη, άμορφα πιστή και αντιδογματική, ανάγεται ακριβώς στη μη καθολική ζύμωση του εβραϊκού προφητισμού, όχι μόνο κατά τη διάρκεια του εβραϊσμού της καλύτερης περιόδου αλλά και κατά την διάρκεια του εκφυλισμού του· στην συνέχεια είναι ο Λούθηρος, δηλαδή αυτός που πρωταρχικά ξανάδωσε αξία στην Παλαιά Διαθήκη σε βάρος της «Ρωμαϊκότητας» της Ρώμης, την οποία θεωρούσε σατανική σε σημείο που δεν μπορούσε να βρεθεί αντισημίτης πιο ...φιλοσημίτης από τον συγγραφέα.

Είναι αλήθεια πως άλλοι, όπως π.χ. ο Rosenberg δεν δίστασαν γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο, να ρίξουν στην θάλασσα κι αυτόν ακόμα τον Προτεσταντισμό με αποτέλεσμα να πέσουν από το τηγάνι στη φωτιά.

Εδώ όπως είπαμε, προτείνεται ένας καθαρού λαϊκού τύπου αντικαθολικισμός, μια πλήρης παραγνώριση όλων όσων έχουν μέσα στον Καθολικισμό υπερνατουραλιστικά και τελετουργικά στοιχεία, με λίγα λόγια ο ρατσιοναλισμός - αυτός ο ρατσιοναλισμός των φυλετιστών θεωρείται ξεκάθαρα σαν εβραϊκό δημιούργημα! Ακόμη και ο Müller αμφισβητεί το δικαίωμα του προτεσταντισμού να θεωρηθεί υπόδειγμα μιας εξαγνισμένης από το σημιτικό στοιχείο θρησκείας· αν κατηγορεί την εκκλησία της Ρώμης αυτό το κάνει εξ αιτίας των εβραϊκών καταλοίπων που η τελευταία διατηρεί (σαν παράδειγμα η ομολογία της ότι το Ισραήλ υπήρξε ο εκλεκτός λαός που προεκλέ-

χθηκε για την αποκάλυψη) και εξ αιτίας του γεγονότος ότι από μια προηγούμενη αυστηρή αντιεβραϊκή στάση έχει περάσει σήμερα, αναφορικά πάντα με τους εβραίους, σ' ένα καθεστώς ανοχής.

Στην Γερμανία, όλα αυτά σήμερα, είναι αρκετά διαδεδομένα. Παράλληλα και στον ίδιο βαθμό, είναι διάχυτη η ιδέα ότι η Ρώμη είναι κληρονόμος ενός ιερατικού φαρισαϊσμού που όπως ακριβώς και ο εβραϊκός φιλοδοξεί να αποκτήσει με κάθε μέσο την παγκόσμια κυριαρχία. Ακόμα και μέσα στο φημισμένο βιβλίο «Τα πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών» - στο οποίο θα επιμείνουμε - παρουσιάζεται το ιδανικό ενός παγκόσμιου βασιλείου που υποστηρίζεται από μια ιερή εξουσία, σαν καθαρά εβραϊκό.

Εδώ για μια ακόμη φορά μπερδεύονται και γίνονται πολύπλοκα τα πράγματα, που αντίθετα θα μπορούσαν να διευκρινιστούν στην βάση των αρχών που ήδη επισημάνθηκαν.

Η επιθυμία να αμφισβητηθεί η αστικοποίηση και κατά συνέπεια ο εκφυλισμός που υπέστη η αρχαία Παγκόσμια Αυτοκρατορική ιδεά δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να χρησιμοποιηθεί σαν επιχείρημα ενάντια σ' αυτή καθ' εαυτή την ιδέα, ούτε βέβαια μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν επιχείρημα η άποψη ότι ο Εβραϊσμός έκανε σε κάποιο βαθμό δικά του, παρόμοια ιδανικά.

Από μια καθαρά «άρια» άποψη η αξία της Καθολικής Εκκλησίας βρίσκεται σε συνάρτηση με την ικανότητά της να «εκρωμαΐζει» τον Χριστιανισμό, υιοθετώντας και πάλι αξιοκρατικές ιδέες, παραδόσεις, σύμβολα και θεσμούς πού ανάγονται σε μια ευρύτερη κληρονομιά, καταπολεμώντας μαζί με την Ρώμη εκείνο το δηλητηριασμένο στοιχείο, στενά συνδεδεμένο με τον εβραϊκό μεσσιανισμό και τον αντιαρρενωποιημένο συριακό μυστικισμό, χαρακτηριστικά γνωρίσματα της πρωτόγονης χριστιανικής επανάστασης.

Βέβαια όποιος εξετάζει το θέμα σε βάθος αναμφισβήτητα θα συναντήσει αρκετά μη άρια στοιχεία στο σύμπλεγμα του Καθολικισμού.

Παρ' όλα αυτά, σε περισσότερο πρόσφατους καιρούς η Ρώμη παρέμεινε το μοναδικό σημείο αναφοράς, σχετικό θετικό, για κάθε προσπάθεια προς την κατεύθυνση της παγκοσμιότητας.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΛΕ
Σ
ΑΡΙΣ
ΚΑ

θέμα σε βάθος α-
ι αρκετά μη άρια
Καθολικισμού.
ερο πρόσφατους
το μοναδικό ση-
ετικό, για κάθε
υνση της παγκο-

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ ΚΑΛΕΝΤΖΗ

Το Ε.Κ.Α.Μ.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΟΥΜΕ όσους δεν το γνωρίζουν, ότι ο περιβόητος Ε.Κ.Α.Μ. (Ενιαίος Κωδικός Αριθμός Μητρώου) που ψήφισε η βουλή, έχει μπει πια στην ζωή μας. Λίγο ή πολύ όλοι ξέρουμε τι σημαίνει ΕΚΑΜ και ιδιαίτερος σχολιασμός δεν χρειάζεται. Θα σταθούμε μόνο σ' ένα σημείο αυτής της επαναστατικής καινοτομίας που αντιπροσωπεύει ένα θανάσιμο κίνδυνο για όλους τους πολίτες αυτής της χώρας.

Για μας το μεγάλο πρόβλημα, δεν είναι βέβαια η ταχύτατη (μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα) εξακρίβωση της ταυτότητας κάθε ατόμου (όλα τα προσωπικά στοιχεία μέχρι και λεπτομέρειες που πριν λίγο καιρό θεωρούσαμε ασήμαντες) αλλά η σύνδεση των κομπιούτερς αυτών με τον «κεντρικό» κομπιούτερ της ΕΟΚ.

Μ' αυτόν τον τρόπο τα αφεντικά της ΕΟΚ, δηλαδή οι Σιωνιστές, όχι μόνο θα μπορούν σε οποιαδήποτε στιγμή να γνωρίζουν τα πάντα για τον καθένα μας, αλλά θα μπορούν παράλληλα με κάθε άνεση να επισημαίνουν κάθε πιθανό και απίθανο αντίπαλό τους και στη συνέχεια να τον αποδυναμώνουν.

Για μια ακόμη φορά η διεθνιστική θέληση θριαμβεύει επί της Εθνικής.

Γι' αυτή την κατάφορη παραβίαση κυρίαρχων ατομικών δικαιωμάτων, ο Ελληνικός λαός - από άγνοια, από δειλία ή δεν ξέρω από τι άλλο - δεν αντέδρασε. Δεν τόλμησε να αντιδράσει.

Φυσικά σε καμιά περίπτωση δεν μπορούμε να χαρακτηρίσουμε αντίδραση (και μάλιστα δυναμική) ούτε την σύναξη των 40-50 αναρχικών, ούτε την συγκέντρωση των 3-4 χιλιάδων οπαδών διαφόρων Χριστιανικών οργανώσεων, που για διαφορετικούς λόγους ο καθένας κατέβηκαν στους δρόμους.

Η μεγάλη πλειοψηφία του λαού έμεινε αμέτοχη.

Αμέτοχοι μείναμε και εμείς οι Έλληνες Εθνικιστές.

Η δικαιολογία που προβλήθηκε από την μεριά μας, ότι δηλαδή εμείς ούτε χρήματα έχουμε στις Τράπεζες για να μας τα πάρει ο Τσοβόλας, ούτε και φοβόμαστε μήπως οι εχθροί μας ...ανακαλύψουν τα φιλοσοφικοθρησκευτικά και πολιτικά «πιστεύω» μας μέσα από το ΈΚΑΜ, έχει ασφαλώς κάποια βάση, αλλά δεν είναι πέρα για πέρα αληθινή.

Κάπου μας έχουν συμπαρασύρει τα γεγονότα.

Εκείνο που σε τελική ανάλυση έχουμε να πούμε από τις στήλες αυτού του εντύπου είναι ότι το ηλεκτρονικό φακέλωμα κατά βάθος δεν μας αγγίζει, γιατί εμείς σαν Εθνικιστές, κρατάμε στα χέρια μας την ουσία, το αίσθημα, τον παράγοντα αυτό που χτυπώντας ανελέητα την «λογική» κάθε ανθρώπου και κάθε μηχανήματος δημιουργεί την ζωή, την ιστορία.

Εμείς οι Εθνικιστές ονειρευόμαστε τον αυριανό αρμονικό κόσμο που θα δημιουργήσουμε με την βοήθεια του ανθρώπινου, φυσιολατρικού, αντιπλουτοκρατικού Ελληνικού πνεύματος.

Το πνεύμα για μια ακόμη φορά θα κυριαρχήσει στην ύλη.

Μέχρι τότε περιφρονήστε το ΕΚΑΜ όσο περισσότερο μπορείτε.

Αρνηθείτε τις νέες ταυτότητες, είτε προορίζονται για σας είτε για τα παιδιά σας. Αντισταθείτε μ' όποιο κατάλληλο τρόπο στα ανθελληνικά σχέδια των ξένων Κέντρων.

Α.Γ.

Η μοναξιά τριγύρω
η μόνη σύντροφός
προσφέρει την γαλ
όταν φυλάς σκοπό

Μαζί της η αγριάδα
του σκοταδιού που
τον κάθε σου εχθρ

Αυτόν που περιμέ
το πιο μικρό σου λ
να εκμεταλλευθεί

Μα εσύ πιστός στο
που σούχουν ανα
φυλάς τα πεπρωμ
μυθικός.

Δίπλα σου τ' αηδό
και τα πουλιά της
ουράνια σου προ
κάθε τους μουσικ

Ετσι περνά η νύκ
τα αστέρια, το φε
αρχίζουν πια να χ
το ψεύτικό τους

Και η νέα μέρα
αρχίζει να χαράζ
μόν' ένας διατάζ
Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΑΡΧ

Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ

(Στον Αριστοτέλη)

Η μοναξιά τριγύρω
η μόνη σύντροφός σου
προσφέρει την γαλήνη
όταν φυλάς σκοπός.

Μαζί της η αγριάδα
του σκοταδιού που κρύβει
τον κάθε σου εχθρό.

Αυτόν που περιμένει
το πιο μικρό σου λάθος
να εκμεταλλευθεί.

Μα εσύ πιστός στο έργο
που σούχουν αναθέσει
φυλάς τα πεπρωμένα σαν δράκος
μυθικός.

Δίπλα σου τ' αηδόνι
και τα πουλιά της νύκτας
ουράνια σου προσφέρουν
κάθε τους μουσική.

Ετσι περνά η νύκτα
τα αστέρια, το φεγγάρι,
αρχίζουν πια να χάνουν
το ψεύτικό τους φως.

Και η νέα μέρα
αρχίζει να χαράζει,
μόν' ένας διατάζει
Ο ΗΛΙΟΣ Ο ΑΡΧΗΓΟΣ.

Θ.Η.

Ο ΑΝΙΚΑΝΟΣ

Τρέμει, μουγκρίζει, συνάμα αφρίζει
βλέπει που φταίει η φύσις πολύ.
Με δίχως γούστο, ούτε και πλούτο
τον έχει φτιάξει τον δυστυχή.
Χωρίς αξία στην κοινωνία
στο περιθώριο έχει κρυφτεί.
Ζηλεύει όλους, ζει με χαχόλους
χτυπά και φεύγει όποιον να βρει.
Ολη η ζωή του, είν' αρχή του
η ιδεολογία να βρωμιστεί.

«ΟΡΦΙΚΟΣ»

Ο ΑΣΤΟΣ

Σκοτάδι πυκνό
κεφάλι σκυμμένο
κορμί κουρασμένο
βλέμμα χλωμό.
Δεν αντιδρά, δεν έχει μάθει
να δίνει μάχη, για ιδανικά.
Ενας σωρός, κρέας χαμένο,
κατεστημένο, είναι αστός.

«ΟΡΦΙΚΟΣ»

MUNDO NS

ΟΙ ΗΡΩΕΣ (V)

Του Θ. Καρλάϋλ

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ)

Η πύλη της Ουτγκάρτ ήταν τόσο ψηλή, που για να δει κάποιος την κορυφή της κινδύνευσε να σπάσει τον αυχένα του. Ο Skrymir είχε αρχίσει να ασχολείται με τα έργα του και ο Thor και οι σύντροφοί του έγιναν δεκτοί και προσκλήθηκαν να πάρουν μέρος σε μια κυνηγετική εκδρομή. Ταυτόχρονα προσφέρθηκε στον Thor κέρας πλήρες ποτού. Αν και δεν ήταν μεγάλο κατόρθωμα να αδειάσει κανείς το κέρας δίχως αναπνοή, παρ' όλα αυτά ο Thor το άδειασε σιγά σιγά σε τρεις δόσεις. Αυτή η αδυναμία του Θεού έκανε πολύ κακή εντύπωση. «Είσαι ένα αδύνατο παιδάκι» του έλεγαν οι γίγαντες. «Μπορείς να σηκώσεις εκείνη εκεί τη γάτα;». Όσο και να φαινόταν εύκολη εκείνη η δοκιμασία, ο Thor παρ' όλα αυτά και παρ' όλη τη θεϊκή του δύναμη δεν μπόρεσε να τα καταφέρει. Άρπαξε το ζώο από τη ράχη αλλά δεν μπόρεσε να το σηκώσει στον αέρα. «Όχι δεν είσαι άνδρας...» του έλεγαν οι γίγαντες. «Έχουμε εδώ μια γριά που θέλει να παλέψει μαζί σου».

Καταντροπιασμένος ο Thor μαζί με τους συντρόφους απομακρυνόταν από την Ουτγκάρτ, ο αρχηγός των Jötun που είχε συνοδέψει τους ξένους για κάποιο διάστημα, είπε στον Thor: «Δεν πρέπει να ντρέπεσαι που έχασες, γιατί οι ελπίδες σου διαψεύσθηκαν μόνο φαινομενικά. Στο κέρας εκείνο βρισκόταν η ατρύγετη θάλασσα. Ποιος μπορεί να τη ρουφήξει; Το ζώο εκείνο δεν ήταν η γάτα, αλλά το τεράστιο φίδι του κόσμου που τριγυρίζει και συμπιέζει ολόκληρη τη δημιουργία. Η ανίκητη γριά είναι ο χρόνος, η χρονική διαδρομή - The Duration. Ποιος μπορεί να αναμετρηθεί μαζί της; Κανένας. Ούτε Θεός, ούτε άνθρωπος. Ο χρόνος εξουσιάζει τα πάντα. Και τώρα στρέψε τα μάτια σου προς εκείνες τις τρεις κοιλάδες. Μάθε λοιπόν πως εκείνες οι τρεις κοιλάδες ο-

φείλονται σ' εκείνες ακριβώς τις δυνάμεις που εσύ προσπάθησες να αντιμετωπίσεις».

Ο Skrymîr εξαφανίστηκε, η δε Ουτγκάρτ με τις πανύψηλες πύλες της χάθηκε στον αέρα την ώρα που ο Thor αρπάζοντας και πάλι το σφυρί του θέλησε να την μεταβάλει σε ερείπια. Τότε ακούστηκε σαρκαστική η φωνή του γίγαντα να λέει: «Σε συμβουλεύω να μη ξαναγυρίσεις στη χώρα των Jötun!».

....

Η παράσταση της Ragnarök, της συντέλειας τῶν αιώνων» Consummation ή του λυκόφωτος των Θεών είναι επίσης μεγαλειώδης.

Στη Völuspa βρίσκουμε μια παλιά προφητική ιδέα. Τους Θεούς και τους γίγαντες, τις πνευματικές και τις υλικές δυνάμεις της φύσης, ύστερα από πολύχρονους αγώνες και μερικής νίκης των μεν επί των δε, βρίσκουμε τέλος εμπόλεμες καταστάσεις, μάχες και μονομαχίες. Το φίδι του κόσμου, πολεμά ενάντια στον Thor.

Δυνάμεις μάχονται ενάντια σε άλλες δυνάμεις: εξόντωση και καταστροφή αμοιβαία. Το λυκόφως βυθίζεται σε μαύρο σκοτάδι που σκεπάζει τη Δημιουργία. Το προαιώνιο Σύμπαν εξαφανίζεται μαζί με τους Θεούς. Η εξαφάνιση όμως αυτή δεν είναι οριστική. Δημιουργείται καινούργιος ουρανός και καινούργια γη. Ένας Ύψιστος Θεός και μια δικαιοσύνη απόλυτη θα βασιλεύσουν ανάμεσα στους ανθρώπους. Περίεργο!...

Τελειώνοντας το κεφάλαιο αυτό πρέπει σε σχέση με τα παραπάνω, να αναφέρουμε τον μύθο που συνδέεται με την τελευταία εμφάνιση του Thor. Πιστεύουμε ότι ο μύθος αυτός είναι χρονολογικά ο τελευταίος.

Είναι πλημμυρισμένος από πόνο και διαμαρτυρία ενάντιά στον χριστιανισμό, που είχε αρχίσει να κατακτά μέρα με την μέρα, όλο και περισσότερο έδαφος. Διαμαρτυρία μεστή επίπληξης που οι συντηρητικοί Εθνικοί απεύθυναν ενάντια στη νέα Θρησκεία.

Ο Βασιλιάς Όλαφ κατηγορήθηκε για τον υπερβολικό ζήλο του να κάνει εισαγωγή του Χριστιανισμού στην πατρίδα του.

Εμείς τον κατηγορούμε περισσότερο γιατί πάνω στο θέμα αυτό επέδειξε χλιαρό ζήλο. Οπωσδήποτε όμως πλήρωσε πολύ ακριβά τον ζήλο του αυτό. Ο Όλαφ έπεσε στα 1033 κατά τη διάρκεια μιας ειδωλολατρικής εξέγερσης του λαού του στη μάχη του Strikestal, κοντά δηλαδή στο Dorntheim, όπου από αιώνες υψωνόταν περήφανος ο κυριώτερος μητροπολιτικός ναός του Βορρά, που αφιερώθηκε τιμής ένεκεν στην μνήμη του Όλαφ σαν άγιου.

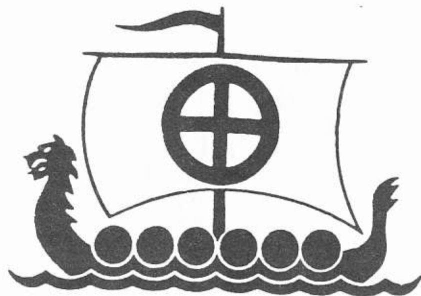

Ο μύθος του Thor συνδέεται μ' αυτόν τον ηγεμόνα. Ο Όλαφ, χριστιανός αναμορφωτής βασιλιάς ταξιδεύει με τη συνοδεία του από λιμάνι σε λιμάνι κατά μήκος των νορβηγικών ακτών...

Κάποια μέρα την ώρα που το πλοίο του απέπλεε από κάποιο λιμάνι αντελήφθη ότι κάποιος ξένος με μάτια σοβαρά και με σοβαρή όψη, με ξανθή γενειάδα, με ρωμαλέο και μεγαλόπρεπο παράστημα πλησίαζε προς την κατεύθυνσή του. Οι αυλικοί τον ρώτησαν πού πηγαίνει. Η απάντηση του ξένου προκάλεσε κατάπληξη, λόγω του βάθους των ιδεών. Τον οδήγησαν στον Βασιλιά.

Η συνομιλία με τον ξένο, όση ώρα το πλοίο έπλεε κοντά στις ωραίες Νορβηγικές ακτές, είχε πολύ ενδιαφέρον. Ύστερα από λίγη ώρα ο άγνωστος είπε στον Όλαφ: «Τα πάντα είναι ωραία, βασιλιά μου! Ο ήλιος τα λούζει με τις ακτίνες του. Είναι πράσινα, καρποφόρα γεμάτα θέλγητρα. Πριν όμως γίνουν όπως τα βλέπεις, ο Thor πάλαιψε πολύ καιρό ενάντια στους άγριους γίγαντες. Και τώρα εσύ προσπαθείς να διώξεις τον Thor! Πρόσεξε βασιλιά Όλαφ!, πρόσθεσε ο ξένος σκυθρωπός. Ο Όλαφ έστρεψε προς αυτόν το βλέμμα του, αλλά δεν είδε κανένα. Αυτή ήταν η τελευταία εμφάνιση του Θεού Thor πάνω στον κόσμο αυτό.

Στο επόμενο:
Hans Günther: Ο Πλάτων φύλακας της ζωής.

WHAT IS ODINISM ?

Odinism is the true religion of Western Civilization. It is a faith which combines the high ethics of the ancient Indo-European peoples with the best ideals of Western society and rejects all ideologies which are destructive to Western Culture. It is a Western Religion for Western Man.

It is a religion based on Harmony with Nature; Love of Family; Respect for Race and Culture. It is a religion which stresses spiritual freedom, integrity, pride, self-improvement and co-operation.

Odinists believe that a spiritual revolution must take place to halt the moral decay that is the cancer of the Western world today. An Odinist is not a Reformer. He is a spiritual Revolutionary. He does not seek to rebuild a worn-out religion, but to build a New and Vital one. The necessity of a dramatic change in our society is brought home to us every day as the news media bring us fresh reports of drug abuse, street crime, corruption and moral degeneration.

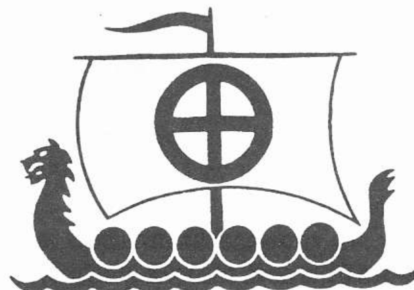
To counter this we have Odinism, a faith which is New, but based solidly on the time-tested ethics of our forefathers.

To be an Odinist means to be a member of a unique community --- a community of rational, dedicated people, bound together by mutual ideals and striving for a common goal: The creation of a society in which Western Civilization and Culture can grow and advance to new heights.

Odinism is not a faith for all mankind. It is our belief that a religion to be effective, must harmonize with the intellectual and cultural characteristics of its adherents. Therefore our faith is conceived as the religion for Western society and no other.

Our principles are straight forward and not hard to understand. These are some of the tenets of our faith:

1) *We acknowledge Odin as the All-Father, the Ultimate Reality, the Force of the Universe.*
2) *Man advances individually and collectively only by living in harmony with the Natural Order.*
3) *Life with all its joys, struggles and ambiguities is to be embraced and lived to the fullest.*
4) *The racial and cultural heritage of our Folk is our most sacred possession and must be safeguarded.*
5) *A community of, by and for the Folk is our paramount objective.*
6) *In the improvement of our racial quality lies our brightest future.*
7) *The seeking of wisdom is the highest virtue.*
8) *Love of truth, honor, courage and loyalty are the hallmarks of the noble soul.*
9) *Our imperative is to strive constantly to expand our powers of body, mind and spirit.*

"... ΜΕ ΤΗΝ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΑΔΕΛΦΙΑ ΜΟΥ ΦΤΑΣΑΜΕ
ΣΤΗ ΓΗ ΤΗΣ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ
ΕΔΩ ΟΛΟΙ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
ΑΓΑΠΗΜΕΝΟΙ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕ-
ΝΟΙ. ΜΟΝΟ ΕΔΩ ΥΠΑΡΧΕΙ
Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟ-
ΚΡΑΤΙΑ"

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΙΚΑΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΣΜΟΥ

Ὅτε ἡ ἔξαλος ἀνθρωπότης ὑπό τήν ἐπίρροια τῶν δογμάτων τῆς ἀπολύτου καί ἀχαλιναγωγήτου ἐλευθερίας κατεθρυμμάτιζε τάς ἠθικάς ἀξίας τῆς τάξεως καί πειθαρχίας καί ὑπέσχετο εἰς τάς μελλούσας γενεάς τήν δημιουργίαν παραδείσου βασιζομένου ἐπί τῆς ἰσορροπίας διά τῶν ἀντιθέσεων οὐδείς ἐπίστευσεν ὅτι θά ἤρκουν τινές δεκαετηρίδες ὅπως ἐπανέλθη γονυπετής εἰς τάς τόσον προπηλακισθείσας ἀρχάς καί δόγματα τῆς προγαλλικῆς ἐπαναστατικῆς ἐποχῆς. Οὐδείς ἀσφαλῶς δύναται νά ἀποφανθῆ μετά βεβαιότητος διά τήν ὁριστικήν τάξιν τῶν πραγμάτων μετά τήν κατάπαυσιν τοῦ σάλου τοῦ νεοευρωπαϊκοῦ καί ἴσως νεοπαγκοσμίου πολέμου. Ἐπί ἑνός εἴμεθα ἀπολύτως βέβαιοι, ὁ σημερινός φόρος αἵματος καί στερήσεων τόν ὁποῖον ἡ ταλαίπωρος ἀνθρωπότης τοῦ 20οῦ αἰῶνος διά δευτέραν φοράν πληρώνει, ἀποτελεῖ τόν ἐξιλασμόν, ἔναντι τῶν καταρρακωθέντων ὑπό τοῦ λιμπεραλισμοῦ ἀρχῶν τοῦ ὑπευθύνου καί τῆς ἱεραρχίας ἔναντι τῆς ἀχαλιναγωγήτου ἐφέσεως τοῦ ἀνθρώπου πρός μίαν ὑλικήν εὐδαιμονίαν μακράν παντός ἠθικοῦ χαλινοῦ. Ἀναγκαζόμεθα νά ἐπανέλθωμεν καί πάλιν εἰς τήν οἰκονομίαν τῆς συντεχνίας ἵνα θέσωμεν πηδάλιον εἰς τήν παραγωγήν καί κατανάλωσιν καί καταστῆ δυνατή ἡ ρύθμισις τῶν σχέσεων τῆς τάξεως τῶν ἐργαζομένων ὑπό τό πρῖσμα τῆς εὐτυχίας τῆς ὁλότητος μέ τήν πεποίθησιν ὅτι τό χάος ἐκ τῆς αἰσιοδοξίας τοῦ φιλελευθερισμοῦ θά διαδεχθῆ καί πάλιν ἡ περίοδος τῆς κοινωνικῆς πειθαρχίας ἔνθα ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος διά τήν κατάλληλον θέσιν θά ἀποτελέση τό ἄλφα καί ὠμέγα αὐτῆς, ἔνθα τούς μηχανικούς καί ἐπιπολαίους δεσμούς τῶν ἀτόμων μιᾶς κοινωνίας βασιζομένης ἐπί διαρκοῦς πάλης καί ἀντιθέσεως τῶν συμφερόντων θά ἀντικαταστήση ἡ συνεργασία, ἡ πραγμάτωσις τῆς ὁποίας δέον νά ἀποτελέση τήν συνισταμένην τῶν προσπαθειῶν πάντων. Εἰς τήν ἐπάνοδον εἰς τήν νέαν αὐτήν τάξιν τῶν πραγμάτων μεγάλως συνέτεινε τό ἐργατικόν συνδικάτον περί οὗ κατωτέρω.

Τί ὑπονοεῖται διά τοῦ ὅρου συνδικάτον;

«Ὄργανον ἐθνικῆς καί ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς ἐργατικῆς τάξεως» διακηρύττει ὁ Ἰταλικός φασισμός - «Κύτταρον τοῦ σοσιαλιστικοῦ πολιτισμοῦ τῆς αὔριον» ὁρίζει ὁ καταστατικός χάρτης τῆς Ἀμιέννης τό Εὐαγγέλιον τοῦ ἐπαναστατικοῦ συνδικαλισμοῦ.

Ἀνεξαρτήτως τῶν ὁρισμῶν τούτων τό Συνδικάτον ἐνεφανίσθη καί ἔδρασε ὡς σταθερός καί μόνιμος ὀργανισμός τῶν ἐργαζομένων διά τήν προάσπισιν τῶν συμφερόντων των ἔναντι τῆς ἀχαλιναγωγήτου ἐφέσεως πρός κέρδος τῆς κεφαλαιοκρατικῆς ἐπιχειρήσεως. Ἐκμεταλλευομένη αὕτη τήν ἀδυναμίαν τοῦ ἐργαζομένου μή διαθέτοντος τά ἀπαραίτητα μέσα πρός ἀξιοποίησιν τῆς ἐργασίας

του στηριζομένη ἐπί τῆς ἀδυσωπήτου ἀνάγκης τοῦ προλεταρίου νά πωλῆ καθημερινῶς εἰς οἱανδήποτε ἔστω τιμήν τό πολύτιμον τοῦτο ἀγαθόν, τήν ἐργασίαν, ἐκράτησε πάντοτε τάς μάζας εἰς κατάστασιν ἐξαρτήσεως ὑποβιβάσασα τόν μισθόν εἰς τά ὅρια ἐκεῖνα ἔνθα μετά τόσης παρρησίας ἐκθέτει εἰς τήν ὁμώνυμον θεωρίαν του ὁ RICARDO*. Ὑπό τάς προϋποθέσεις αὐτάς τό συμβόλαιον τῆς ἐργασίας μακράν ἦτο ὑπό τοῦ νά εἶναι ἐλεύθερον. Ἡ ἀδυναμία αὔτη τοῦ σπουδαίου τούτου παράγοντος τῆς παραγωγῆς εἰς τήν ἀπόκτησιν τῆς πρεπούσης μερίδος κατά τήν διανομήν, ὡδήγησεν τούς ἐργάτας νά συνασπισθοῦν καί οὕτω προέκυψε τό ἐργατικόν συνδικάτον μέ σκοπούς σαφῶς καθωρισμένους: Νά δυνηθῆ νά ἀντικαταστήση τό ἀτομικόν συμβόλαιον ἐργασίας δι' ἑνός ὁμαδικοῦ ἐπιβάλλον οὕτω εἰς τούς κεφαλαιοκράτας παραγωγούς, τόν σεβασμόν τῶν δικαιωμάτων των ἐπί τοῦ παραγομένου προϊόντος. Δειλά τά πρῶτα των βήματα. Λυσσώδης πάλη, ἄγριος διωγμός ἐκ μέρους κράτους καί κεφαλαιοκρατῶν, σκληραί θυσίαι, ἀγῶνες καί τέλος βαθμιαία ἀναγνώρισις τῶν αἰτημάτων των. Ἐπακολουθεῖ ἡ χειμαρρώδης δρᾶσις των μέ τάσιν τήν ὑποκατάστασιν τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ καί τοῦ κράτους ὑπ' αὐτῶν, τῆς δημιουργίας δηλαδή κράτους καθαρῶς συνδικαλιστικοῦ, τήν θεμελίωσιν τῆς ζωῆς ἐπί νέων ἰδανικῶν καί βάσεων· εἰς τήν ἐπιδίωξιν τῶν σκοπῶν τούτων αἱ γνῶμαι των ἐδιχάζοντο. Ἄλλοι ἐθεώρουν ὡς μόνον μέσον τήν γενικήν ἀπεργίαν, ἐνῶ σημαντική μερίς, πλέον διαλλακτική, ἤλπιζε ὅτι αἱ διαρκῶς αὔξουσαι ἀπαιτήσεις τῶν ἐργατῶν καί ἡ ἐπιτυχής διεκδίκησις αὐτῶν ὑπό τῶν ἰσχυρῶν ὀργανώσεών των θά ἐμείουν μέχρι τοιούτου σημείου τά κέρδη των, ὥστε θά ἔσπευδον οἱ κεφαλαιοκράται νά παραχωρήσουν τάς ἐπιχειρήσεις των εἰς τούς συνδικαλισμένους ἐργάτας. Τά γεγονότα διέψευσαν τάς ἐλπίδας ἀμφοτέρων κατά τόν πλέον παταγώδη τρόπον, τόσον αἱ σοσιαλδημοκρατικαί κυβερνήσεις τῆς κεφαλαιοκρατικῆς Εὐρώπης ὅσον καί αὐτή αὕτη ἡ ἐπαναστατική Ρωσσία, πιστεύσασαι πρός στιγμήν εἰς τά ἀξιώματα τοῦ συνδικαλισμοῦ καί ἐφαρμόσαντες αὐτά εἰς τά προγράμματά των διεπίστωσαν πόσον ἐπικίνδυνος ἦτο ἡ ὑποκατάστασις τῶν συνδικάτων εἰς τόν ρόλον τοῦ παραγωγοῦ. Ἰδίως ἡ ἀποτυχία ἦτο ἔτι μεγαλυτέρα ἐν Ρωσσία, ὅπου ἀπεδείχθη ὅτι ἡ μετάβασις εἰς τήν ἄνευ τιμῶν οἰκονομίαν — ἡ ὁλοκλήρωσις τῶν ἐπιδιώξεων τοῦ συνδικαλισμοῦ — ἦτο πράγμα ἀδύνατον. Ἠναγκάσθησαν οὕτω λοιπόν ὑποκύπτοντες εἰς τήν ἀδυσώπητον πραγματικότητα νά

ἀφαιρέσουν ἐξ αὐτοῦ τά φτερά τοῦ Ἰκάρου καί νά τό περιορίσουν εἰς τόν πραγματικόν του ρόλον, τῆς ἐκπροσωπήσεως τῶν συμφερόντων τῶν ἐργατῶν καί τῆς ἀπό κοινοῦ μετά τοῦ Κράτους καί τοῦ κεφαλαίου ρυθμίσεως τῆς παραγωγῆς. Ἡ παταγώδης μάλιστα ἀποτυχία τῆς ὁλοκληρωτικῆς συνδικαλικοποιήσεως τῆς παραγωγῆς ἐν Ρωσσία, ἀπέδειξε πόσον ἀπαραίτητος ἦτο ἡ ἐπέμβασις τῆς Κεντρικῆς ἐξουσίας εἰς τήν παραγωγήν καί πόσον δύσκολος εἶναι ἐν τῇ πράξει ἡ πραγματοποίησις ὁσοδήποτε θαυμασίων ἰδεῶν φιλοδοξουσῶν νά ἀποκαταστήσωσι καθ' ὁλοκληρίαν νέαν τάξιν πραγμάτων.

Οὐδείς ὅμως δύναται νά ἀρνηθῆ τήν εὐμενῆ ἐπίδρασιν ἥν ἔσχε ἐπί τῆς βελτιώσεως τῆς ζωῆς τοῦ ἐργάτου εἰς τό αὐτό ἐπίπεδον ἐκτιμήσεως μετά τῶν λοιπόν συντελεστῶν παραγωγῆς καί τό σπουδαιότερο ἐπί τῆς προσαρμογῆς τῆς κεφαλαιοκρατικῆς οἰκονομίας ἐπί τῶν ἀνθρωπινοτέρων βάσεων τῆς διευθυνομένης οἰκονομίας. Ἡ πολεμική του ἔναντι τῶν ὑπερβασιῶν τοῦ κεφαλαιοκρατισμοῦ ὑπῆρξεν καθ' ὅλα ὀρθή, οἱ δέ σθεναροί του ἀγῶνες ἀπεκάλυψαν τάς ἀτελείας τῆς φιλελευθέρας οἰκονομίας καλύτερον ἀπό τόν ὀξυνούστερον θεωρητικόν οἰκονομολόγον. Ἡ κριτική του ἔναντι τῆς κατανομῆς τῆς τιμῆς τοῦ προϊόντος, ὡδήγησε τούς θεωρητικούς εἰς ἀσφαλῆ συμπεράσματα ἐπί τοῦ μισθοῦ καί τῆς ὑφῆς τοῦ κεφαλαίου. Ἀπέδειξε πόσον ἀπάνθρωπον ἀλλά συνάμα καί ἐπικίνδυνον ἦτο ἡ ἀποκλειστική ρύθμισις τῶν σχέσεων παραγωγῆς καί διανομῆς τῶν ὑλικῶν συμφερόντων καί ἀντέδρασε ἀποτελεσματικῶς ἐπί τῆς ροπῆς τῆς φιλελευθέρας οἰκονομίας εἰς τόν ἐξανδραποδισμόν τοῦ ἐργάτου καί τήν ἐπάνοδον εἰς τήν βαρβαρότητα. Ἠνάγκασε θεωρητικούς οἰκονομολόγους καί πολιτικούς νά παύσουν πιστεύοντες ἀκραδάντως εἰς τά τόσον ἐπικίνδυνα διδάγματα τοῦ Σκώτου οἰκονομολόγου περί αὐτομάτου ρυθμίσεως τῶν οἰκονομικῶν φαινομένων καί τῆς ἰσορροπίας ἐπί τῶν ἀντιθέσεων, ἐπιταχύνον οὕτω τήν ἀποκατάστασιν τοῦ κράτους εἰς τά κυριαρχικά του δικαιώματα. Μακράν ἀπό τῆς πραγματοποιήσεως τῶν χιμαιρωδῶν φιλοδοξιῶν τῶν συνδικαλιστῶν τῆς Ἀμιέννης εἰς αὐτό ἀνήκει ἡ τιμή τῆς ἀναλήψεως τοῦ σθεναροῦ ἀγῶνος ἔναντι τοῦ λιμπεραλισμοῦ. Ὑπῆρξεν ἡ γέφυρα ἥτις ὡδήγησε ἐκ τοῦ χάους τοῦ ἀτομικρατισμοῦ εἰς τήν πειθαρχίαν τῆς διευθυνομένης οἰκονομίας, ἡ ὁποία ὑπό τήν φωτεινήν καθοδήγησιν τοῦ Κράτους, τοῦ διαρκῶς καί ἀνωτέρους σκοπούς ἐπιδιώκοντος ὀργανισμοῦ, ὑπόσχεται νά ὁδηγήσῃ τήν ἀνθρωπότητα εἰς τήν εὐτυχίαν, βασιζομένην ἐπί τῆς τάξεως καί τῆς πειθαρχίας τῶν ἐργαζομένων, μακράν τῶν χιμαιρωδῶν καί ἀμφιβόλου ποιότητος ἰδανικῶν τῆς ἀπολύτου ἐλευθερίας εἰς τόν βωμόν τῆς ὁποίας ἐπαχθῆ ἀπέθεσε φόρον ἡ δεινοπαθήσασα γενεά μας.

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ ΓΕΩΡΓΑΛΑ

Περιοδικόν «ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ» Σεπτέμβριος 1940.

∴ Ὁ RICARDO, ἦταν Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς.

The Scorpion ~ iona

CONFERENCE

FOR THE EUROPE OF A HUNDRED FLAGS

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΚΑΤΟ ΣΗΜΑΙΩΝ

Στις 24 Οκτωβρίου 1987 διεξήχθη στο Λονδίνο το τρίτο κατά σειρά κοινό ετήσιο συνέδριο του περιοδικού Scorpion και της παγανιστικής οργανώσεως ΙΟΝΑ. Το συνέδριο το οποίο ήταν αφιερωμένο στα μικρά έθνη της Ευρώπης και είχε σαν θέμα «την Ευρώπη των 100 σημαιών» παρακολούθησαν αντιπρόσωποι από την Γαλλία, την Γερμανία, το Βέλγιο, την Ιρλανδία, την Ουαλλία, την Ελλάδα, την Ιταλία. Υπήρχαν ακόμη και Κροάτες Εθνικιστές. Οι κυριώτερες εισηγήσεις, αφορούσαν «τον Φλαμανδικό στραγγαλισμό», την «εποχή της διασπάσεως των εθνών», την «αλληλοεξόντωσι των Ευρωπαίων». Το τελευταίο θέμα - για «την Ευρώπη των 100 σημαιών» ανέπτυξε ο εκπρόσωπος των Βρεττόνων εθνικιστών Γιαν Φουρέ. Την εκδήλωσι έκλεισε ο διευθυντής του περιοδικού Scorpion Μίκαελ Ουόκερ ο οποίος και επεσήμανε την θέλησι των Ευρωπαϊκών εθνών να ζήσουν ενωμένα χωρίς όμως να χάση κανένα από αυτά την πολιτιστική του ταυτότητα.

EL SEXO

pvp 200

RAMON BAU

REPRESION DEMOCRATICA

(JUICIO CONTRA "ORDINE NUOVO" EN ITALIA)

Centro Unitario
rb-ap. c. 14.010-barcelona

WOTAN

